

Nr 334.

Av herr **Jeppsson**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 50, angående försvarsväsendets ordnande.*

Av proposition nr 50 framgår, att pensionsåldern för kaptener och subalternofficerare, underofficerare, flaggkorpraler och högbåtsmän är eller föreslås att vara 55 år, samt att ingen ändring härutinnan för närvarande avses.

Det synes mig, som om denna pensionsålder beträffande ovan nämnda officersgrader samt underofficerare av 2:a graden och manskap vore väl hög.

Vanligen utgöras de officerare och underofficerare samt flaggkorpraler, som pensioneras i dessa grader av personer, som av en eller annan anledning blivit förbigångna till befordran. Befordran till högre grad av deras jämnåriga har vanligen ägt rum 10 à 15 år, beträffande flaggkorpraler kanske 20 år tidigare. Även om man kunde förmoda, att dessa vid befordran förbigångna personer alltid nedlägga samma intresse vid skötseln av sin tjänst som före förbigång, utgöras de dock i allmänhet av de andligen eller kroppsligen svagaste individerna och hava därför mindre förmåga än andra. Detta är oftast anledningen till förbigången. Ofta nog torde man kunna utgå ifrån att de kvarstå i tjänst till pensionsåldern endast för att icke gå förlustiga sin pensionsrätt. I så fall måste statens intresse lida på att vid marinen proportionen vid befordran förbigångna är så stor, som för närvarande är fallet. En minskning av staterna i samband med den förestående försvarsreformen är knappast ägnad att minska proportionen förbigångna, då den starka beskärning av i varje fall de högre officersgraderna, som nu ifrågasättes, torde komma att medföra nödvändigheten av ett ännu starkare urval, om ej personalens arbetskraft i de högre graderna skall bliva alltför mycket lidande genom en i allmänhet höjd befordringsålder.

Jag finner det därför synnerligen angeläget, att pensionsåldern för viss personal av marinen nedbringas till i huvudsak samma ålder som är fallet inom armén.

Beträffande högbåtsmän torde en pensionsålder av 55 år vara för hög för att personalen skall vara användbar i manskapsbefattningar i varje fall ombord.

Härtill kommer, att det vanligen för den enskilde torde vara lättare att finna lönande civilt arbete vid 50 års ålder än vid 55 år. Då det således å ena sidan är ett statsintresse, att en minskning kan ske i antalet av till

befordran förbigången personal, å andra sidan ett intresse för den enskilde att medan han ännu är i tillräcklig vigör kunna skaffa sig inkomster vid sidan om den ofta knappa pensionen, anser jag, att en sänkning av pensionsåldern snarast bör komma till stånd.

Jag får därför hemställa,

att riksdagen ville besluta om avlåtande av en skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan om åtgärder för nedbringande av pensionsåldern för kaptener och subaltern-officerare, underofficerare av 2:a graden, flaggkorpraler och högbåtsmän vid marinen från 55 till 50 levnadsår.

Stockholm den 19 mars 1925.

Ola Jeppsson.